

۱۵۴ - ای نفس مؤید

حضرت عبدالبهاء

اصلی فارسی

۱۵۴ - ای نفس مؤید

ای نفس مؤید، نامه بلیغ رسید مضمون مشحون از راز درون بود و آن نخلت و شرمساری در درگاه حی قیوم. بلی این سزاوار نفوس راضیه مرضیه است و در این مقام شرمساری عین بزرگواری و مغناطیس عون و عنایت حضرت باری. بنده باید چنین باشد و لو از سرج علین باشد همواره تقصیر خویش بیند و لو کان عبداً شکورا زیرا قصور از لوازم ذاتیه حقیقت امکانیه است انفکاک بتمامه ممتنع و محالست. ولی انسان هوشیار از انتباه بر قصور شرمسار است و ابلهان در نهایت غفلت و استکبار. و اما مسئله نطق و بیان و اقامه دلیل و برهان بر ظهور جمال یزدان چون تأیید برسد سهل و آسان گردد لهذا توجه بحضرت رحمن نما و زبان بگشا و در و گهر بیفشا و لیس ذلک علی الله بعزیزه. و سؤال فرموده بودید که چه افعال و اعمال و اذکار و اقوال موافق رضای خداست و اکسیر اعظمست. بدان که هر روزی را اقتضائی و هر عصری را اختصاصی و هر فصلی را اصلی و هر موسمی را لوازمی و رسمی امروز اخص اعمال و افضل افعال ثبات و استقامت در امر ذوالجلال ان الذین قالوا ربنا الله ثم استقاموا تتنزل علیهم الملائکه و استقم كما امرت و همچنین مقاومت سیل امتحان و طوفان افتتان و چون انسان با کمال حکمت به تبلیغ پردازد تأیید رسد و جمیع مقامات حاصل گردد. چه اکسیری است اعظم از ذکر حق و چه دریاقیست شافی تر از فکر حق لعمرک ان القوم لفی خسران مبین الا من ثبت فثبت و استقام بقدم راسخ فی هذا الامر العظیم ان ربک لهو المؤید الموفق الکریم.

ORIGINAL

AUDIO